

ת"פ 5126/08/12 - מדינת ישראל נגד מחמוד מוגרבי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 5126-08-12 מדינת ישראל נ' מוגרבי
בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמוד מוגרבי

הנאשמים

הכרעת - דין

הנאשם הואשם בשתי עבירות של תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382 א (ב)(1) ו-(3) לחוק העונשין תשל"ז-1977 והיזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

בהסכמת ב"כ הנאשם, הוגשו מוצגים המסומנים ת/1 - ת/8.

ת/1 הוא מזכר שנערך בעניין בדיקת מצלמות האבטחה בביתו של הנאשם. השוטר שערך את המזכר הגיע לביתו של הנאשם בליווי בנו של הנאשם. על פי המזכר, השוטר גילה שמחשב מצלמות האבטחה לא היה במקומו ונשאר רק המסך של המחשב והחוטם לא מחוברים. בנו של הנאשם מסר לשוטר שהוא אינו יודע איפה המחשב.

ת/2 הינה הודעת בנו של הנאשם שנחקר תחת אזהרה בחשד להשתתפותו בתקיפת שני פקחי עירייה. החשוד טען שהוא לא היה במקום הקטטה אלא בבית אחר במרחק של 5 - 10 דקות. אשתו התקשרה אליו ואמרה לו שישי קטטה והפקחים תוקפים את אביו (הנאשם - ד.פ.). לדבריו, עד שהוא הגיע חזרה הביתה, הקטטה כבר הסתיימה והפקחים לא היו במקום.

ת/3 הינו מזכר שנערך בעניין מכשיר המירס של הפקח ששון נומה (ע"ת 1). על פי המזכר, מכשיר המירס של נומה ניזוק לדברי נומה בעת שהנאשם תלש את מסך המירס מגוף הטלפון. גוף המירס המשיך לפעול גם ללא המסך ונשלח לתיקון. לדברי נומה לחוקר, במירס ישנם תצלומים שצולמו על ידי הפקחים.

ת/4 הינן תעודות רפואיות של הפקח שלמה כהן (ע"ת 2). על פי התעודות כהן מסר שהוא הוכה על ידי כ-10 אנשים.

עמוד 1

התעודות מעידות על סימני חבלה על גופו של כהן בגב, ברגליים ובידיים.

ת/5 הינן תעודות רפואיות של הפקח נומה ששון (ע"ת 1). הפקח מסר שהוא נחבל בקטטה/תקיפה והתעודות מתייחסות לחבלה בצוואר.

ת/6 הינה הודעת נכדו של הנאשם. הוא אמר שהוא שהה בבית בעת האירוע אך לא שמע דבר ולא היה מעורב באירוע. הוא הכחיש ששטף את המשאית, אינו יודע מי שטף את המשאית ואמר שהוא לא ראה את המשאית "המשאבה של סבא" (שם שורה 35) ביום האירוע.

ת/7 הינה אמרת הנאשם. הוא טען שהוא זה אשר הותקף על ידי הפקחים שהגיעו לביתו. "באתי ראיתי אותם ליד המשאבה שאלתי אותם מה אתם עושים פה, הם אמרו לי למה הם שוטפים את המשאבה פה. אמרתי להם כי זאת האדמה שלי מה אתם רוצים" (שם שורות 27 - 28). הנאשם אישר שהמשאית חנתה ליד ביתו (שם שורה 55). הנאשם הכחיש ששבר או שלקח את הטלפונים של הפקחים. לדבריו, הוא זה אשר הותקף על ידי הפקחים. תחילה אמר שהפקח "נתן לי אגרוף בעין אני דחפתי אותו" (שם שורה 70). לאחר מכן, כשנשאל "למה דחפת את הפקח?" השיב "הוא דחף אותי ונתן לי אגרוף בעין והשני בעיטה בגב" (שם שורה 25 ושורה 78). בהמשך אמר שאחרי "שהוא דפק לי אגרוף בפנים ודחף אותי אני הגנתי על עצמי...דחפתי אותו בשתי ידיים ונפל לרצפה" (שם שורות 87 - 89).

ת/8 הינו דו"ח ידיעה על פיו הפקחים היו ליד משפחת מוגרבי ואחמד נאסר מוגרבי יצא והתעצבן והחל לתקוף את הפקחים באלימות ואז יצאו בני המשפחה לסייע בתקיפה ושברו להם את הטלפונים.

מר ששון נומה, ע"ת 1, העיד שהוא עובד עירייה באגף אכיפה ושיטור בעיריית ירושלים. העד, יחד עם המפקח שלמה כהן, לבושים במדי העירייה, נסעו ברכב והגיעו לג'בר מוכבר. הם הבחינו באדם השוטף משאבת בטון וגורם לכך שזרם של בטון נשפך למרחב הציבורי. האדם הסביר שיש סתימה בצנרת. המפקח שלמה כהן תיעד את שטיפת הבטון וזרימתו למרחב הציבורי בטלפון המירס שברשותו. העד הגיע לחזית המשאית כדי לצלם לוחית הרישוי של המשאבה. בשלב זה, הנאשם יצא מביתו הנמצא ממול עמידת המשאבה "אחוז אמוק" (ע' 24 לפרוטוקול שורה 16) ובהגיעו לעד, שבר את טלפון המירס של עד לשניים. גוף המירס נשאר בידו של העד ואת חלק השני, המסך, הנאשם ידה הצידה. הנאשם דחף את העד והמשיך לכיוון כהן כשהנאשם צועק לעבר כהן "שלמה לכו מפה" (שם שורה 18). בהגיע הנאשם אל המפקח כהן החל להכותו באגרופים בפניו ובראשו. האדם ששטף את הרכב הגיע אל העד ודחפו, נתן לעד אגרוף בצוואר ושבר לעד את משקפיו. הנאשם המשיך להכות את כהן וכהן נפל לרצפה. העד צעק לעבר כהן "בוא לרכב" (שם שורה 21) וכהן הצליח לקום ולהגיע לרכב. האדם ששטף את המשאבה, "דפק" (לכהן - ד.פ.) את הראש של כהן בשמשת הרכב. לאחר שהעד וכהן הצליחו להיכנס לרכבם, הם נסעו לתחנת המשטרה למסור תלונה. העדים הכירו את הנאשם הואיל והיה בחקירה אצלם בעניין אחר רק שבועיים לפני כן. לאירוע הגיעו כ-15 - 20 איש אך רק האדם ששטף את המשאבה והנאשם היו מעורבים בתקיפה. גוף המירס ללא המסך שנשאר בידו של העד נמסר לחברת מוטורולה והחברה הצליחה להוציא את התצלום של לוחית הרישוי של המשאבה. העד פנה לטיפול רפואי בבית חולים שערי צדק. הוא קיבל 7 - 8 ימי מנוחה בבית וסבל מכאבי ראש.

בחקירה נגדית העד אישר שהוא ידע שמדובר בבית של משפחת מוגרבי ובמשאבה של משפחת מוגרבי. לשאלה מדוע ראה לנכון לצאת מרכבו במקום לתעד את העבירה מרחוק, השיב שלא הייתה כל סיבה לא לנהל דו שיח עם מבצע העבירה (ע' 27 לפרוטוקול שורה 7). יחד עם זאת, אישר שישנם מקרים שמתעדים מרחוק. העד הכחיש שירד מהרכב ולא תיעד מרחוק כדי להתעמת עם משפחת מוגרבי. לטענת הסניגור שהשטיפה הייתה על שטח פרטי בבעלות משפחת מוגרבי השיב ש"מבחינת החוק הוא שטח ברשות הרבים" (שם שורה 26). העד אישר שהוא והפקח השני ביקשו מהאדם השוטף את המשאבה לקרוא לבעל המשאית ובעקבות כך הנאשם הגיע אליהם. הפקח הסכים שבחקירה הראשית שלו ובשתי הודעות שניגבו ממנו וגם בתצהיר שלו (נ/1 - נ/3) לא הזכיר שביקש שנהג המשאית יגיע אליהם. לשאלה מדוע בכתב התביעה של הפקח השני נגד הנאשם לא אוזכרה פגיעת הנאשם במכשיר המירס של העד השיב "זה לא כתב התביעה שלי" (ע' 30 לפרוטוקול שורה 6). הפקח אישר שהעד והפקח השני הכירו את הנאשם מחקירה בתיק אחר. הוא גם השיב לשאלות הסניגור שהנאשם צעק שהפקחים ילכו מהמקום ואז הנאשם הגיע אליו ותפס את טלפון המירס של העד. לדברי העד, לא הייתה הזדמנות לברוח מהמקום (ע' 31 לפרוטוקול שורה 5). העד חזר ואמר ששוטף המשאבה הטיח את ראשו של הפקח האחר בחלון של דלת האחורית מצד שמאל (שם שורות 16 - 17). בחקירה הנגדית ענה שהעד אמר בהודעתו (נ/1) שניתן סמוך אחרי האירוע ששוטף המשאבה "רק חנק" את הפקח השני ושגרסתו ששוטף המשאבה הטיח את ראשו של כהן ברכב אוזכר רק בהודעתו למחרת (נ/2) שמסר כחשוד שהוא תקף את הנאשם. העד דחה על הסף טענת הסניגור שהוא תיאם גרסה עם הפקח השני "אם הייתי עושה כדברך הייתי מוסיף דברים נוספים שגם אני יכולתי לתבוע בגינם" (ע' 32 לפרוטוקול שורה 3). הוא גם הסביר שהיה בסערת רגשות בעת מסירה ההודעה הראשונה. העד הכחיש שהנאשם נפצע במהלך האירוע או שנשברו משקפיו של הנאשם או שהוא והפקח השני תקפו את הנאשם.

בחקירה החוזרת אמר העד שלא היה לו כל סכסוך עם הנאשם ושהיכרותו בכך שהגיע למשרד לצורך חקירה שנוהלה על ידי הפקח השני. הוא אינו יודע דבר על החקירה עצמה או תוצאותיה. בעת יציאתם מהרכב לא חששו וסברו שבמצב הגרוע יצטרכו לוותר על האכיפה של הדו"ח אך מיד תקפו אותם.

ע"ת 2, מר שלמה כהן, העיד שהוא עובד עירייה במחלקת איכות הסביבה, כשתפקידו לאכוף את נושא שפיכת פסולת בנייה בכפרים. הוא נסע ברכב סמוי יחד עם המפקח נומה (ע"ת 1) וכשהגיעו מול ביתו של הנאשם הבחינו באדם השוטף משאבת בטון ופסולת הבטון נשפכה לכביש. הוא והפקח השני יצאו מרכבם והחלו לצלם ולתעד את האירוע באמצעות מכשירי המירס שלהם. הם ביקשו מהאדם ששטף את המשאבה לקרוא לבעל המשאבה, אדם מוכר להם, דהיינו הנאשם. אחרי מספר דקות יצאו מהבית כ- 10 אנשים. הנאשם צעק "תלכו מכאן" והגיע אל העד. הנאשם ניסה להוציא את טלפון המירס מידו של העד ולשם כך עיקם לעד את ידו ומכה באגרוף בראשו. העד איבד הכרתו וכשפקח את עיניו מצא את עצמו על הקרקע ללא טלפון המירס. בעת ששהה על הקרקע ספג בעיטות ומכה בגב מקרש עץ אך אינו מסוגל לייחס דברים אלה לנאשם. האדם ששטף את המשאבה משכו וחנק אותו וכן "לקח אותי לכיוון הרכב ודפק לי את הראש בשמשה האחורית בדלת אחורית שמאלית" (ע' 34 לפרוטוקול שורה 20). העד יכל לזהות את הנאשם כי הוא חקר אותו בעבר. העד פנה לטיפול רפואי בבית חולים שערי צדק ונאלץ להיעדר מעבודה במשך שבועיים. בתחנת המשטרה צולמו תצלומים של סימני החבלות על גופו (ת/9).

בחקירה הנגדית אישר העד שהוא הגיש תביעה אזרחית נגד הנאשם. הפקח הופנה להודעתו במשטרה (נ/4) שאם רואים עבירה יש רצון לא להתעמת עם התושבים ופשוט מתעדים במצלמה. העד השיב שזה נכון "בגדול" אך לא תמיד.

לטענתו, הדברים שאמר בנ/4 הייתה תשובה לשאלה כללית וללא התייחסות לאירוע הספציפי (ע' 36 לפרוטוקול שורה 18 ושורה 29). אדרבא, זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא והפקח השני הותקפו בעת עבודתם בכפרים (ע' 37 לפרוטוקול שורות 4 - 5). העד אישר שהוא ביקש מהאדם ששטף את משאבת הבטון "לקרוא לבעל הבית כי ידענו שהנאשם גר במקום והמשאית שייכת לו" (שם שורות 31 - 32). העד השיב שהאנשים שיצאו מהבית מיד החלו בצעקות שהפקחים יעזבו את המקום אך "למה שנלך?" (ע' 38 לפרוטוקול שורה 6). הפקח דחה טענות הסניגור ששטיפת המשאבה לא היוותה עבירה וכן את הטענה שהעד והפקח השני פעלו כפי שפעלו בגלל "חשבון פתוח עם משפחת מוגרבי" (שם שורה 18). במבט לאחור, הפקח הסכים שאולי היה עדיף ללכת בעצמם לביתו של הנאשם במקום לשלוח את שוטף המשאבה לקרוא לו. לבקשת הסניגור כתב התביעה האזרחי נגד הנאשם הוגש (נ/5).

בהודעתו של הנאשם ת/7 טען הנאשם שהוא לא תקף את הפקחים אלא ההיפך הוא נכון, הפקחים תקפו אותו. לדבריו הוא ראה את הפקחים ליד המשאבה. הוא אמר להם ששוטפים רק את השמשות ולא את הסל של המשאבה. נכדיו בני 11 הם אלה ששטפו את השמשות. הוא דחה את טענת הפקחים שאדם מבוגר שהניחו שהוא נהג הרכב שטף את הסל והסביר להם שיש לו סתימה. הנאשם הכחיש כל ידע לעניין מכשירי המירס של הפקחים. לדבריו הנאשם בת/7 הפקח (כהן - ד.פ.) דחף אותו ונתן לו מכה בעין וכדי להתגונן הנאשם דחף את הפקח והפקח נפל לקרקע. לדבריו, הפקח השני בעט בו בגב.

בעדות הנאשם בבית המשפט אמר שישן בבית כשהפקחים שלחו אנשים לקרוא לו לצאת אליהם. הנאשם עמד בחזית הרכב. "שאלתי אותו (את הפקח כהן - ד.פ.) מה יש? אמר לי ש"הוא שוטף" אמרתי לו "כן, יש סתימה במשאבה" נשענתי על החזית של הרכב ליד לוחית הזיהוי, הוא תפס אותי ומשך אותי...כי הוא רצה לצלם את לוחית הזיהוי...הוא תפס אותי ומשך אותי והרחקתי אותו ממני והוא תפס אותי ותקף אותי בפנים. הוא היכה אותי וגם אני היכתי אותו בתגובה...נלקחתי לבית חולים כי קיבלתי פגיעה בעין" (ע' 41 לפרוטוקול שורות 18 - 23). לשאלת בית המשפט אם "היה משהו עם הפקח הראשון" (נומה - ד.פ.) השיב הנאשם "לא היה כלום" (שם שורות 25 - 26).

בחקירה נגדית נשאל הנאשם מדוע לא הציג מסמכים רפואיים שנחבל בעין? הנאשם השיב שהמסמכים אצל עורך דינו. הסניגור הודיע לבית המשפט שהוא לא ראה את המסמכים (ע' 42 לפרוטוקול שורות 2 - 6). הנאשם המשיך ואמר שהפקח כהן הרביץ לו בעין במכשיר המירס שכביכול נשבר. בתשובה לשאלה אמר שנכדיו, אחד, שאז היה בן 12 וגם מחמוד, שטפו את הסתימה במשאבה. הנאשם הופנה להודעתו (ת/7) שם אמר שנכדיו הם קטנים מדי כדי לשטוף סתימה במשאבה. אז אמר ששטפו את הזכוכיות. לשאלת בית המשפט כמה ילדים היו בחוץ ועסקו בשטיפת המשאבה השיב שניים - שלושה ילדים, ואולי עוד אחד (ע' 43 לפרוטוקול שורות 5 - 6). הנכד הוא אשר קרא לו לצאת החוצה לבקשת הפקחים. הנאשם אישר שהוא מכיר את הפקח הואיל והיה אצלו במשרד זמן קצר לפני כן. לשאלה מדוע היו קוראים לו החוצה בגלל שטיפת שמשות, אליבא דגרסתו, השיב שהילדים שטפו גם את הצדדים של המשאית. לשאלת בית המשפט לגבי כך שבת/7 אמר שהוא הותקף על ידי שני הפקחים ואילו בבית המשפט אמר שרק כהן תקפו, אמר הפקח הראשון (נומה - ד.פ.) תקף את נכדו. הנאשם הופנה לכך שמחמוד הנכד טען בהודעתו (ת/6) שהוא היה בבית ולא יצא החוצה לאירוע. הנאשם השיב שמחמוד כן נכח באירוע (ע' 44 לפרוטוקול שורה 5). יצוין, שבהודעת הנאשם (ת/7) אמר שמחמוד נכח באירוע. הנאשם נשאל מדוע אמר שיש מצלמות שצילמו את האירוע כשהתברר שהמחשב של המצלמות נלקח לפני כן והשיב "המצלמות לא נמצאות בחדר שלי שאסתכל בהן (שם שורה 31). מדבריו הנאשם עולה בבירור שאחרי שלטענתו הוא הותקף על ידי הפקח נומה הוא היכה את הפקח בחזרה (ע' 45 לפרוטוקול שורה 20).

ע"ה 2, מר אחמד ריפי, אמר שהוא שכנו של הנאשם. לדבריו, הוא ראה שהיו במקום המשטרה והנאשם יצא לדבר איתם. אז, השוטר תקף את הנאשם בכך שהיכה את הנאשם בפניו עם מכשיר קשר. אחר-כך, התחילו לתקוף זה את זה.

בחקירה נגדית אמר שראה השוטרים מצלמים את המשאית. הוא לא ידע לומר מדוע השוטר פתאום החל לתקוף את הנאשם "הייתי רחוק מהם במרחק של 10 מטרים עד 15 מטרים, שזה המרחק בין הבתים שלנו" (ע' 48 לפרוטוקול שורה 19). לעומת זאת ידע לומר שהם דיברו בעברית, שפה שאינו מבין. לדברי העד הוא היה בן 17 בעת האירוע. הנאשם לא ביקש ממנו לגשת למשטרה למסור עדות.

בסיכומיה של התובעת ביקשה מבית המשפט להעדיף את גרסת הפקחים על פני גרסת הנאשם. היא ציינה שהנאשם אמר שנכדו נכח באירוע אך עולה שהנכד הכחיש את נוכחותו בת/6 שהוגשה בהסכמה. הנאשם התייחס למצלמות אבטחה אך לאחר מכן הוברר שהיה ידוע לו שהמצלמות לא קיימות עוד טרם האירוע (ת/2). הנאשם נמנע עד היום מלהציג אישורים רפואיים, שלטענתו קיימים, מסמכים היכולים לתמוך בגרסתו שהוא אשר הותקף. התובעת ציינה את הסתירות בין הודעתו במשטרה לבין עדותו בבית משפט. בהודעתו אמר שהפקח כהן היכה אותו עם אגרוף לפנים והפקח נומה בעט בגבו. בעדותו בבית משפט טען שנומה היכה את נכדו ששטף את המשאבה. התובעת הדגישה ששני הפקחים ציינו שזאת הפעם הראשונה שהותקפו במסגרת תפקידם. לעניין העבירה של היזק בזדון, פקח נומה העיד על שבירת טלפון המירס שלו על ידי הנאשם. לגבי עדותו של השכן של הנאשם, העד לא מסר עדות במשטרה ומוסר את עדותו בפעם הראשונה אחרי חמש שנים. כן ציינה, שאף לפי גרסתו, העד עמד במרחק מה ממקום האירוע ולכן אין לתת משקל ראיתי לדברי עד ההגנה. אשר על כן, ביקשה מבית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות בכתב האישום.

בסיכומיו של ב"כ הנאשם, ציין שעל בית המשפט לקחת בחשבון שמאז האירוע נשוא כתב האישום, הנאשם עבר אירוע מוחי חמור וברור שהוא אינו מסוגל לזכור דברים שאמר במשטרה שנים לפני כן. לעניין אי הפניית השכן למסור עדות במשטרה, ביקש מבית המשפט לשקול שלאוכלוסייה המקומית המשטרה נתפסת כגורם עוין. לעומת זאת, המאשימה לא הצליחה ליישב את הסתירות בעדויותיהם של הפקחים. בנוסף, אין להבין את יציאתם של הפקחים מהרכב כשהיה בכך ליצור פרובוקציה. כן ציין, שהשטיפה הייתה על קרקע פרטית ולכן לא הייתה זכות לפקחים לתת דו"ח.

דיון והכרעה:

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בחומר הראיות בכתב ושקלתי, החלטתי להרשיע את הנאשם.

אף אליבא דגרסת הנאשם, הוא תקף לכל הפחות את הפקח כהן (ע"ת 2). למרות זאת, ב"כ הנאשם טוען שיש לזכות את הנאשם. טענת ההגנה הראשונה מתייחסת לכך, שיציאתם של הפקחים מרכבם הייתה פרובוקציה מיותרת שהיוותה את הגורם לאירוע. טענת ההגנה השנייה היא שלא הייתה כל עבירה הואיל והמשאבה הייתה על קרקע פרטית. בנסיבות

אלה, אם ירדתי לסוף דעתו של ב"כ הנאשם, הנאשם אינו נושא באחריות הואיל והרקע לאירוע היה דו"ח בלתי חוקי שהנאשם היה רשאי להתנגד לו. טענת ההגנה השלישית, היא שגם אם הנאשם היה מעורב בתקיפת הפקחים או בהיזק לרכושם, הדבר התרחש לאחר שהנאשם הותקף על ידי הפקחים ולכן מדובר בהגנה עצמית מותרת, הפוטרת את הנאשם מאחריות פלילית. לכל הפחות, לטענת הסניגור, יש לבטל את כתב האישום נגד הנאשם בשל אכיפה בררנית, כשהפקחים לא הועמדו לדין על תקיפה.

לעניין הטענה הראשונה שפקחי העירייה פעלו בדרך פרובוקטיבית ובלתי ראויה כאשר בחרו שלא לתעד את העבירה מרחוק אלא לרדת מרכבם, לגשת לדבר עם האדם ששטף את המשאבה ולבקש ממנו לקרוא לנאשם לצאת החוצה. יש לדחות טענת הגנה זו על הסף. בית המשפט לא יושיט יד להיווצרות של אזורים ללא כניסה ("no go zones") האסורים לכניסה לפקחי עיריית ירושלים. אילו בית המשפט היה עושה כן, פירוש הדבר פגיעה במתן שירותי העירייה לאותה שכונה ופגיעה ובאכיפת החוק ושמירת הביטחון של תושבי השכונה. לא מבצעי עבירות הפוגעות באיכות הסביבה יקבעו את דרך האכיפה. אדרבא. המצב חייב להיות שפקח עירייה יכול להגיע לכל מקום בעיר ולבצע את תפקידו בכל מקום בעיר, ללא הפרעה ומבלי לחשוש לשלמות גופו.

טענת ההגנה השנייה, שלא היה כל יסוד לרשום דו"ח ויש גם לדחותו על הסף. המקום לטעון טענות נגד דו"ח או כתב אישום, הוא בבית המשפט ולא בהפעלת כוח נגד עובדי עירייה. אין בפני בית המשפט טענה שהפקחים במעשיהם עמדו לפגוע פגיעה יסודית וממשית בזכות יסוד של הנאשם או אדם אחר. לכל היותר היה נרשם דו"ח ולנאשם הייתה הזכות לטעון את טענותיו בפני הגורמים המתאימים.

טענת ההגנה השלישית היא בעצם הדבר הדורש הכרעה בתיק. האם הנאשם והאחרים שהיו עמו תקפו את הפקחים והאם הנאשם שבר את מכשיר המירס או שמא, האם הפקחים בחרו, מסיבות השמורות עמם, לתקוף את הנאשם.

אקדים ואומר שב"כ הנאשם טען בסיכומיו שיש להתחשב בכך, בבוא בית המשפט לבחון סתירות בגרסאות הנאשם, בהתדרדרות הבריאותית של הנאשם. בהקשר זה אציין, שהנאשם לא טען שבשל מצבו הבריאותי הוא אינו זוכר את המקרה אלא נתן גרסה מפורטת בבית המשפט. אם הנאשם היה מסוגל לפרט את גרסתו בבית המשפט, המסקנה המתבקשת שהוא זוכר את המקרה למרות מצבו הבריאותי. לגבי כל חולשה או חוסר הגיון בגרסתו המקורית, בעת שמסר את גרסתו המקורית הוא לא סבל מבעיות בריאותיות שהתעוררו רק לאחר מכן.

יודגש, שדווקא המצב העדין בו שהו הפקחים בשכונה, בשל אותה עוינות אליה התייחס ב"כ הנאשם, דבר הגורם לפקחים לעיתים קרובות לתעד את העבירה מרחוק מבלי לרדת מרכבם הסמוי, יש בכך לחזק את המסקנה שהפקחים לא תקפו אלא הותקפו על ידי הנאשם והאחרים שהיו שם. חיזוק נוסף לכך יש בעובדה שהנאשם לא יצא לבד מהבית והיו אנשים נוספים עמו.

לעניין ההיזק לרכוש, גוף מכשיר המירס נשאר בידו של הפקח נומה, ללא המסך שנתלש במהלך האירוע. מכשיר המירס השני פשוט נעלם מהזירה. לפי גרסת הנאשם בבית המשפט, הוא היה מודע שהפקחים צילמו את העבירה, דהיינו,

לנאשם היה אינטרס מובהק לפגוע במכשירים שהנציחו את העבירה. לעומת זאת, לפקחים היה אינטרס מובהק לשמור על שלמות המכשירים. יודגש, שבגרסתו הראשונית (ת/7) של הנאשם הוא מדבר על אגרוף לעין ולא על שימוש במכשיר לצורך תקיפה, הגרסה המאוחרת בבית המשפט על פיה הוא הוכה עם מכשיר המירס, באה כדי לתרץ נזק למכשיר המירס. גרסה זו אינה מקובלת על בית המשפט.

אם הנאשם אכן הותקף על ידי מי מהפקחים ונפגע בעינו, אין להבין מדוע הוא לא דאג עד היום להציג אותו מסמך רפואי שלטענתו מתעד את הפגיעה בעינו.

בית המשפט מודע שיש סתירות מסוימות בעדותם של הפקחים, אך סתירות אלה אינן מהותיות. בפרטים העיקריים יש בעדותם להוות תמיכה זו לזו ויש עקביות והגיון בגרסתם. כפי שצינתי, בהתחשב בכלל הנסיבות, בהעדר הסבר הגיוני, אין כל סיבה שפתאום הפקחים יתחילו לתקוף את הנאשם.

גרסת הפקחים היא, ששוחחו עם האדם ששטף את המשאבה, אדם מבוגר שהניחו שהוא נהג המשאבה. האדם הזה הסביר לפקחים שיש סתימה במשאבה. גרסת הפקחים הגיונית הואיל ושטיפת הסל וניסיון לשחרר את הסתימה, לכאורה, היה גורם שטיפת פסולת בטון אל הכביש, דבר שהביא לפקחים לרדת מהרכב ולהתחיל לתעד את האירוע.

לעומת זאת, גרסת הנאשם בת/7, היא שהנכדים שטפו את שמשות המשאבה. הנאשם אף לועג בהודעתו (ת/7) לאפשרות שנכדיו הקטנים יכלו לשטוף סל משאבה "בני אחד עשרה נראה לך שהם יכולים לשטוף סל משאבה" (שם שורה 38). ועוד, אם הייתה אמת בגרסה זו, כיצד הפקחים למדו שיש סתימה במשאבה. ועוד, גם לא הייתה זרימה של פסולת בטון לכביש. אי לכך, גרסת הנאשם בת/7 אינה הגיונית וגם אין בה כל הסבר מדוע, לטענתו, הפקחים תקפו אותו.

ואז, אחרי חשיפתו של הנאשם לראיות המאשימה, הנאשם העיד בבית המשפט גרסה חדשה העומדת בסתירה לגרסתו הראשונית, גרסה המנסה ליישב את עדויות המאשימה, גרסה המנסה לתת הסבר לטענת הנאשם שהוא זה שהותקף על ידי הפקח.

אולם, למותר לציין שיש סתירות מהותיות בין הגרסה החדשה לבין גרסתו המקורית של הנאשם. בהודעתו ת/7 הנאשם טען שהוא הותקף על ידי שני הפקחים ולעומת זאת בגרסתו בבית המשפט טען שהותקף רק על ידי הפקח כהן. בגרסתו החדשה הוא מאשר שאכן הייתה סתימה במשאבה. למרות שהנאשם שלל בת/7 את האפשרות שנכדיו שטפו את הסתימה במשאבה ובבית המשפט אמר שהנכדים שטפו את הסתימה. בהודעתו ת/7 הוא אמר שהוא אינו יודע דבר על מכשירי המירס ושהוא הוכה באגרוף לעין. לעומת זאת, בבית המשפט הנאשם טען שהוכה בעין אך לא על ידי אגרוף, אלא על ידי מכשיר מירס. התרשמות בית המשפט שבכך ביקש הנאשם לתת הסבר לנזק למכשיר המירס.

בהודעתו ת/7 הנאשם נמנע מלהציג לחוקר מסמכים רפואיים על אף שטען שיש לו חבלה בעין. בבית המשפט הנאשם טען שהמסמכים הרפואיים בידי סגורו, דבר שהביא את הסניגור להודיע לבית המשפט שאין ברשותו מסמכים רפואיים של הנאשם וגם לא הוצגו לפניו מסמכים רפואיים כאלה. למותר לציין שזה בלתי סביר שהפקחים היו מתבלבלים בין

אדם מבוגר שנראה להם נהג המשאבה לבין נכדיו של הנאשם, ילדים בגיל 12-13. בבית המשפט הנאשם מסר גרסה שנכדו שטף את המשאבה וכן אמר בפעם הראשונה שנכדו הותקף על ידי הפקח נומה, דברים ש"נשכחו" בהודעתו ת/7. אין זה הגיוני שהנאשם לא היה מספר בהודעתו על תקיפת הנכד, אם אכן הנכד הותקף. על פי גרסת הפקחים האדם ששטף את המשאבה משך את פקח כהן בכוח לכיוון הרכב הסמוי של הפקחים, חנק אותו והטיח את ראשו של כהן בשמשת הרכב. קשה לקבל שנכדו של הנאשם, אז ילד בן 12-13, היה מסוגל לבצע פעולות אלה כלפי הפקח כהן.

כאמור, הנאשם מנסה לתת בגרסתו החדשה והסותרת בבית המשפט לתת הסבר לטענתו שהוא זה שהותקף על ידי הפקח. פקח נומה סיפר בעדותו שהוא הלך לחזית המשאבה עם מכשיר המירס כדי לצלם את לוחית הרישוי. או אז יצא הנאשם בריצת אמוק מהבית, תפס את מכשיר המירס ושבר אותו לחצי כשהוא תולש את המסך. גוף מכשיר המירס של נומה נשלח לתיקון והצליחו לפתח את התצלום של לוחית הרישוי בחזית המשאבה (ת/3).

הנאשם, כדי להסביר את הרקע לתקיפה ולאחר ששמע את עדותו של הפקח, העיד בבית המשפט שהוא נשען על חזית המשאבה ליד לוחית הרישוי. הפקח דחף אותו הצידה כי רצה לצלם את לוחית הרישוי בחזית המשאבה. הנאשם, לטענתו, הרחיק את הפקח בדחיפה ואז הפקח היכה את הנאשם והנאשם היכה את הפקח בחזרה. אולם, בהודעתו ת/7, הנאשם אמר שהוא לא ראה שום מכשיר טלפון מירס ואין שום אזכור לגרסה זו על פיה הוא נשען על חזית המשאבה. ועוד, בגרסתו בבית המשפט אין זה ברור מתי הצליח הפקח לצלם את לוחית הרישוי שהייתה בטלפון המירס. יתר על כן, הנאשם טען שהפקח כהן הוא אשר תקף אותו, אולם, הפקח נומה הוא אשר הגיע לצלם את חזית המשאבה והוא אשר החזיק במכשיר המירס בו צולמה חזית המשאבה. עולה בבירור שהנאשם פשוט אימץ חלקים מגרסתו של הפקח נומה ושינה את הגרסה כך שפקח כהן הוא זה שהגיע לחזית המשאבה הואיל ולטענת הנאשם הוא הותקף על ידי הפקח כהן ולא על ידי הפקח נומה. בנסיבות אלו לא שוכנעתי שניתן לתת אימון בגרסתו או ליתר דיוק, גרסתו, של הנאשם.

אין בעדותו של ע"ה 2 לשנות מסקנה זו. לא רק שמדובר בעדות כבושה אלא גם עדותו סותרת את גרסת הנאשם בת/7 וגם סותרת את גרסת הנאשם בבית המשפט. על פי גרסת עד ההגנה השוטר (קרי: הפקח) צילם את המשאבה ואז הגיע הנאשם (ע' 48 לפרוטוקול שורות 16-17). אין אזכור בדברי העד לאנשים נוספים שהגיעו לזירה יחד עם הנאשם. התקיפה המתוארת של הפקח בכך שהוא תוקף את הנאשם "במכשיר קשר". אולם אין אזכור לדחיפת הנאשם הצידה לצורך צילום כגרסת הנאשם בבית המשפט. הצילום התבצע במכשיר מירס. אולם התקיפה לא תוארה כתקיפה עם מצלמה או עם מכשיר מירס אלא בתקיפה של "מכשיר הקשר", לכאורה פריט נוסף שלא אוזכר על ידי מי מהעדים האחרים.

אשר על כן, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ז, 05 יולי 2017, במעמד ב"כ המאשימה גב' מרווה בז'ה, הנאשם ובא כוחו עו"ד מנחם בלום.

